

tagter, end naar de skulle tvinges til under Eds Tilbud at oplyse for Alle og Enhver, hvor stor deres Indtægt virkelig har været. Der er altsaa i Lovforslaget nedlagt et Princip, som jeg troer maatte være endog en tilstrækkelig Grund for dem, der have meest Interesse for at see en Indkomstskattelov indført, til at stemme mod den, et Princip, som derfor væsentligt maatte forandres, hvis man skal kunne slutte sig til Loven. Jeg vil ikke undlade at berøre, at det jo vel omtales i Loven, at der dog er aabnet en Art af Udvei for dem, der ikke ville opgive deres Indtægt, idet de saa blive ansatte af Commissionen til Skat; men dette skeer, vel at mærke, under en daglig Mulkt, der kan stige op til 82 Rbd., og derefter blive de satte i en Skat, som de ikke kunne appellere ind til nogen høiere Instans. Et andet Hovedpunkt i denne Lov, jeg her vil berøre, er den Satz, hvorefter Enhver skal beskattes. Den er, som vi vide, fastsat lige for alle, for store og for smaa Indtægter, med Undtagelse af de ganske smaa, der ere fritagne. Den ærede Minister har, da han fremlagde Skatteloven, gjort opmærksom paa, at Regjeringen vilde befrygte at komme ind paa det socialistiske Gebeet, hvis den indlod sig paa en progressiv Formue- og Indkomstskat. Jeg skal ikke ville friste Regjeringen videre ind derpaa, skøndt jeg troer, den befinder sig der allerede, idetmindste med Hensyn til Krigsskatten for Embedsgagerne, som jo er saa fuldkommen progressiv, som den kan være, og den befinder sig der for endeel ogsaa i nærværende Lov, idet nemlig en Satz, Indtagten af indtil 200 Rbd., er fritagen for Beskatning. Man har altsaa i Principet indrømmet Rigtigheden af, at et vist Forhold skulde iagttages, thi Consequenten af denne Forholdsregel burde jo dog være, at alle Indtægter beskattedes i et passende Forhold. Men jeg troer heller ikke, at man her i dette Punkt vil kunne arbejde sig ud over en almindelig Opinion, naar man ikke træffer en Gradation eller Progression, naar man endelig er hange for at bruge det Udtryk progressiv

Beskatning ved at dele Satsen idetmindste i flere Classer i noget afvigende Forhold (Hør!), saa at den større som den mindre Indtægt kunne træde i passende Forhold til hinanden ved Skattens Paalæggelse. Det er disse to Punkter, som jeg anseer for Kerne = Spørgsmaalet i denne Lov, og har jeg ikke villet tilbageholde mine Øtringer herom, idet jeg forøvrigt overlader dem til Bedømmelsen.

Sfæberning: Det forekommer mig, som om de tre Talere, der nys have havt Ordet, have stillet sig Banskellighederne noget større, end de i Virkeligheden ere, og tydet paa, at der laa paa Bunden af denne Anordning skarpe inquisitoriske Forholdsregler, end der forekommer mig at ligge. Jeg vil slet ikke gaae ind paa Spørgsmaalet om Ed eller Ikke-Ed; det er ikke Sagen; jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at, naar man taler om en uoiagtig Angivelse, saa er det jo dog ikke ganske det, det dreier sig om, hvor jeg har Lov til at angive saa uoiagtigt som jeg vil, naar jeg kun ikke angiver forlidet. Jeg kan ikke lide anden Møstest, end at komme til at betale noget for meget, og jeg kan altid finde Middel til, ved nogle Pengeudgifter at redde min Samvittighed. Naar den ærede første Taler har sagt, at det er en Ubehagelighed for os Rigsdagsmænd bestandigt at, komme hjem med nye Skattelove, saa kan jeg ikke nægte, at denne Ubehagelighed vistnok er tilstede; men denne Gang vil jeg dog troe, at naar han kommer hjem med Skatteloven, saa kan han trøste sine Venner med en billig Flaske Vin og en billig Gaas; thi, om vi end bringe nogle Byrder hjem med, saa maae vi dog ogsaa lægge vel Mærke til, at vi have i den senere Tid arbeidet ikke faalidet paa forskjellige Lettelser, foruden hvad vi have lovet Bornholmerne for deres Moralitets Skyld. Jeg skal nu komme over til at følge den ærede sidste Taler i hans Spor, som jeg vilde ønske, han havde skaarret noget dybere, da han omtalte den Maade, hvorpaa Beskatningen er at fastsætte ligeoverfor Formuen.